



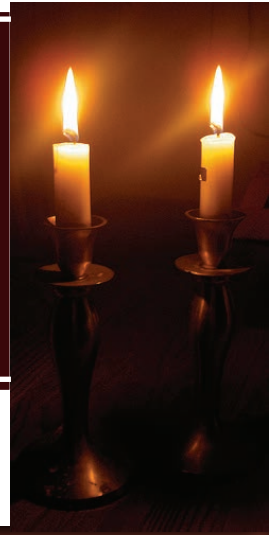
האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

אור השבת

חלק ב שבת בו תשוב

אור הזוהר 380 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911



ש'בת ב'ו ת'זכה - בענין זיכוי הרבים

גדל השקר של מזכוי הרבים

זכוי הרבים היא מעלה כל כך גדולה עד כדי כך שכל מה שהרבים עושים על ידו הרי נחשב כאלו הוא עשאן וזהו "זכות הרבים תלוי בו". שכל הזכיות שהרבים עושים תלויין במזכה אותן ונזקפין לזכותו. האם דבר כה נשגב ונעלה נתן לראות בו דבר של מה בכך הרי אפשר לזכות לזה במחי יד.

בהוצאה לאור של כמה חבורים על יסודות היהדות כגון: שמירת שבת, כשרות, טהרת המשפחה, תפילין, מזוזות, ועוד, והפצתם על פני תבל. בדרך זו אפשר להגיע ללב כל יהודי, להזכיר לכל אחד ואחד מקור שרשו, שנשמתו שה נפח בקרבו חצובה מתחת כסא כבודו, והיא חלק אלקי ממעל, והוא מבחר היצורים, ולכן עליו להתחזק בקשר לעם הנצחי, לאלקי הנצח ולתורת הנצח וחס ושלום לא להחליפם בעולם עובר ושוא. בדברים כאלו והדומה להם הנכנסים ללב.

על ידי הוצאות קטנות יכול כל אחד ואחד להצטרף לעושי מצוה, ולהיות ממזכוי הרבים, למנע מאחים יקרים תועים וטועים מחמת חסרון ידיעתם מלתת כתף סוררת לעם ישראל, ובכך כל הזכיות שיצטברו ממעשיהם הטובים יזקפו לזכות המזכה אותם, ולא עוד אלא יזכה המזכה, שלא יבוא לידי חטא ולא לידי הרהור חטא, ויהיה נחשב כאלו בראו, ועוד ועוד להרבה יקר וגדלה ומעלות בתורה ויראת השם, ולחלק בגן עדן לאין שעור וערוף, ואפלו אם היו צריכים להוציא הוצאות רבות וגדולות לאין שעור ולהקריב הרבה מן זמן, היא חובה של תורה והלכה ברורה, שאין שום יהודי בעולם שיוכל להפטר ממנה. וכל שכן, כשבועסק זה כל ההשקעה היא אפס אפסים לעמת הרווחים העצומים בזה ובכא, בגשמיות וברוחניות, פרותיה אוכלים בעולם הזה, והקרן קיימת לנצח. עסק הנושא רווחים בטוחים, זכיות לדורי דורות. כי התוצאות של מצוות ומעשים טובים אשר יעשו הדורות הבאים בהתקדמות רוחנית, וכל מה שיעשו צאצאי צאצאיו אחריו שיכים לזה שזכוהו בכך, ומי פתי לא יסור הנה להתחבר לקבוצת המזכים ויהא נחשב כמצוה רבה ועצומה.

נעתיק כאן מספר "פלא יועץ" (ערך דפוס) וזה לשונו: הנה מאחר שעל הרוב קצור קצרה יד החכמים מלהדפיס ספריהם כו', וראוי לעשירים כו' לפתח ידיהם אליהם בענין יפה ובוזה חלק כחלק יאכלו עם החכם כו' והכל לפי מה שהוא הספר, ולפי מה שהוא נצרך לרבים, ולפי התועלת הנמשך ממנו לעבודת השם יתברך ודוק ותשכח שפמעט אין כסף שיהא נחשב למצוה רבה כזו, שכל הוצאה של מצוה הוא לשעתו כו', אבל זה הנותן לצרך הדפוס צדקתו עומדת לעד לדור דורים, והוא מזכה את הרבים, זכות הרבים תלוי בו כו' מה טוב חלקו קנה שם טוב, קנה לו דברי תורה, קנה לו חיי העולם הבא, וגם העולם הזה כו', עד כאן לשונו.

הנע בעצמך אם בכדי להדפיס ספר שיש בזה זכוי הרבים המצוה כה רבה וגדולה, עד שאין הכסף יהא נחשב בזה, כי זכיותיו ורוחיו גדולים ומרבים בגשמיות וברוחניות, בזה ובכא, לעד ולדורי דורות לנצח. ועל כל אחד ואחד מישראל להתעורר בלהבת אש להטות שכם לקחת יד וחלק בגוף בנפש בזמן בממון ככל אשר לא-ידו וכל מה שיפעל בזה הוא אף ורק לטובת עצמו ונשמתו ונפשות ביתו שבזכות המצוה הרבה לא יבוא הנגע חס ושלום לביתם וינצלו מכל פגעי הזמן בעזה"ת.

איתא במשנה (אבות פרק ה משנה י"ח) כל המזכה את הרבים, אין חטא בא על ידו.

משנתנו באה ללמד, מה רב שכרו של המזכה את הרבים, ומה גדול ענשו של המחטיא את הרבים.

כל המזכה את הרבים - שמלמדם תורה ומוסר, ומדריךכם בדרך ישרה, אין חטא בא על ידו - שמן השמים מונעים אותו מלהכשל בחטא, שלא יהא בגיהנם ותלמידיו בגן עדן. (גמרא מסכת יומא דף פ"ז עמוד א')

ובן מובא באבות דרבי נתן (פרק מ'), "כל המזכה את הרבים, אין מגלגלים עברה על ידו, שלא יהיו תלמידיו נוחלים

כָּל הַמְכַנִּים בְּרִיָּה אַחַת תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׂכִינָה מְעַלִּין עָלָיו כְּאִלּוּ יִצְרוּ וּרְקָמוּ וְהִבִּיאוּ לְעוֹלָם.

וּבַתּוֹסֵפֶתָא הוֹרִיּוֹת (פרק א ז) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּמִנֵּן שְׁכַל הַשׁוֹנָה פָּרַק אֶחָד לְחֻבְרוּ מְעַלָּה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאִלּוּ הוּא יִצְרוּ וּרְקָמוּ וְהִבִּיאוּ לְעוֹלָם, שְׁנֵאמַר (ירמיה טז) וְאִם תּוֹצִיא יָקָר מְזוֹלֵל כְּפִי תִהְיֶה, כְּאִתּוֹ הַפֶּה.

כְּאִלּוּ בְּרָאוּ

וּבִשְׁהַשֵּׁר (א. כב) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כָּל הַמְכַנִּים בְּרִיָּה אַחַת לְתוֹךְ כַּנְפֵי הַשְּׂכִינָה, מְעַלִּין עָלָיו כְּאִלּוּ הוּא בְּרָאוּ, עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ.

הַרוֹצֵה לְחַיּוֹת

וְאִם אֵינוֹ לְמוֹד לְקִרוֹת וּלְשִׁנוֹת מֵהַ יַעֲשֶׂה? יֵלֶךְ וַיַּעֲשֶׂה פְּרָנָס עַל הַצְּבוּר וְהוּא חַי. (ויק"ר כה א).

כְּעוֹסֵק בַּתּוֹרָה

הַעוֹסֵק בְּצָרְכֵי צְבוּר כְּעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. (ירושלמי ברכות ה א).

הַמְנִיחַ צָרְכֵי צְבוּר כְּאִלּוּ לּוֹקֵחַ שְׂחָד

מִבְּרַבְּתָא הֵיְתָה עוֹבְרַת בְּבֵּאֵר שְׂבַע וְהָיוּ מְנִיחִין צָרְכֵי צְבוּר וְעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי עֲצֻמָּה וּמְכַח אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה מְעַלָּה הַכְּתוּב כְּאִלּוּ לְקַחוּ שְׂחָד. (ב"ר פ"ה יג).

כָּל טָרַח הַצְּבוּר עָלָיו

נִתְמַנָּה אָדָם בְּרֵאשׁ וְנוֹטֵל טְלִית, לֹא יֵאמַר לְטוֹבָתִי אֲנִי נִזְקֵק. לֹא אֲכַפֵּת לִי בַצְּבוּר, אֲלֵא כָּל טָרַח הַצְּבוּר עָלָיו.

(שמו"ר כז ח).

מָה אֲגִזּוּ זֶה חֶלֶק וְכָל מִי שֶׁעוֹלָה לְרֵאשׁוֹ וְאֵינוֹ נוֹתֵן דַּעְתּוֹ הָאֵיךְ יַעֲלֶה, סוֹף שֶׁהוּא נוֹפֵל, כִּי כָּל מִי שֶׁהוּא מְנַהֵג שְׂרָרָה עַל הַצְּבוּר בִּישְׂרָאֵל וְאֵינוֹ נוֹתֵן דַּעְתּוֹ הָאֵיךְ הוּא מְנַהֵג אֶת יִשְׂרָאֵל, סוֹף שֶׁהוּא נוֹפֵל (שיר השירים רבה ו יז).

שִׁבְחֵן שֶׁל צְדִיקִים

לְחַדְרֵי שִׁבְחֵן שֶׁל צְדִיקִים כְּשֶׁהֵם נִפְטָרִים מִנִּיחִין צָרֶף עֲצֻמָּה וְעוֹסְקִין בְּצָרֶף צְבוּר. (ספרי פנחס קלח).

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְמַלֵּא הַחֶסְרוֹן לְהַעוֹסֵק בְּצָרְכֵי צְבוּר

כָּל הַמְזוֹכָה אֶת הַרְבִּים אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ. נִרְאֶה לִי כִּי אִלּוּ שְׂאִין מְזוֹכִין אֶת הַרְבִּים וְאֵין עֲלֵיהֶם עַל הַצְּבוּר וְאִימְתָּא דְצְבוּרָא הֵם יְכוּלִין לְהַשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה עֲצֻמָּה כִּי אֵין לָהֶם טְרָדָא וּבִטּוּל הַזְּמַן וּמוֹנֵעַ וּמַעֲכָב מִחֲמַת פְּחָד וְאִימָה, מֵהַ שְׂאִין כֵּן אִלּוּ שֶׁעַל הַצְּבוּר עֲלִיהֶם, עַל פִּי רַב מִחֲמַת צְרוֹת הַלֵּב וּמִפְּחָד הַצְּבוּר אֵין יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת שׁוּם דְּבָר, נִמְצָא יֵשׁ לָהֶם הַזֶּק רַב וְחֶסְרוֹן וְגִרְעוֹן בְּהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת חוֹבוֹת עֲצֻמָּה. אִךְ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ בְּרַב רַחֲמֵינוּ מְמַלֵּא לָהֶם הַחֶסְרוֹן, וְהֵינּוּ "כָּל הַמְזוֹכָה אֶת הַרְבִּים אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ", רְצוּנוֹ לֹאמַר אֵין גִּרְעוֹן וְחֶסְרוֹן בָּא עַל יְדֵי זֶה שְׁמֻזְזָה אֶת הַרְבִּים. וְהוּא נִכּוֹן בְּסִיעֵתָא דְשְׂמַיָּא. (ישמח משה).

הַעוֹלָם הַבָּא וְהוּא יוֹרֵד לְשְׂאוּל, שְׁנֵאמַר (תהלים טז י), "כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשְׂאוּל לֹא תִתֵּן חֲסִידֶךָ לְרֵאוֹת שְׂחַת", כְּלוּמַר לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְבּוֹא לְיַדֵי עֲבָרָה, שְׂאֵלֶךְ אֵל שְׂאוּל, וְלֹא תִתֵּן חֲסִידֶךָ - תְּלִמִידֵי שְׂזָכוּ עַל יְדֵי, וְהֵם בְּגֵן עֲדָן - שְׂיִרְאוּנִי בְּשַׂחַת (תוספות יום טוב).

מֹשֶׁה זָכָה וְזָכָה אֶת הַרְבִּים, זְכוּת הַרְבִּים תְּלוּיָהּ בּוֹ, שְׁנֵאמַר (דברים לג, כא) "צְדָקַת ה' עָשָׂה וּמִשְׁפָּטָיו עִם יִשְׂרָאֵל"

מֹשֶׁה זָכָה - שֶׁהִגִּיעַ לְתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת הַאֲנוּשִׁית בְּחֻכְמָה וּבְמַעֲשֵׂה, וְזָכָה אֶת הַרְבִּים - שֶׁלְמַד אֶת יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה וּמִצְוֹת וְהוֹרָה לָהֶם הַדְּרֹךְ לְהִיּוֹת עִם סְגֻלָּה, וְלִכֵּן זְכוּת הַרְבִּים - שְׁמִקְיָמִים אֶת הַמִּצְוֹת, תְּלוּיָהּ בּוֹ - כְּאִלּוּ הוּא קִים עִמָּהֶם כָּל אוֹתָן הַמִּצְוֹת, שְׁנֵאמַר: "צְדָקַת ה' עָשָׂה וּמִשְׁפָּטָיו עִם יִשְׂרָאֵל" - כְּלוּמַר שֶׁהַשְּׁלִים וְקִים כָּל הַתּוֹרָה, הוּא וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. (המאירי).

יִרְבְּעֵם חֲטָא וְהַחֲטִיא אֶת הַרְבִּים חֲטָא הַרְבִּים תְּלוּיָהּ בּוֹ, שְׁנֵאמַר (מלכים א טו, ל) "עַל חַטָּאוֹת יִרְבְּעֵם (בֶּן-נְבַט) אֲשֶׁר חֲטָא וְאֲשֶׁר הַחֲטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל"

יִרְבְּעֵם חֲטָא - שֶׁעָשָׂה עֲגָלֵי זָהָב וְאָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: "רַב לָכֶם מַעֲלוֹת יְרוּשָׁלַם הִנֵּה אֶלְהִיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הַעֲלוּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (מלכים א יב, כח), וְהַחֲטִיא אֶת הַרְבִּים - שֶׁהַשְׁתַּחֲוּוּ לְעֲגָלִים וְעָבְדוּ עֲבוֹדָה זָרָה, חֲטָא הַרְבִּים תְּלוּיָהּ בּוֹ - כְּאִלּוּ הוּא עָשָׂה אֶת כָּל הַחֲטָאִים שֶׁעָשׂוּ יִשְׂרָאֵל, שְׁנֵאמַר: "עַל חַטָּאוֹת יִרְבְּעֵם (בֶּן נְבַט) אֲשֶׁר חֲטָא וְאֲשֶׁר הַחֲטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל" - לֹא כְּתוּב "עַל חַטָּאוֹת יִרְבְּעֵם וְיִשְׂרָאֵל" אֲלֵא "עַל חַטָּאוֹת יִרְבְּעֵם אֲשֶׁר חֲטָא וְאֲשֶׁר הַחֲטִיא", מִכָּאֵן שֶׁהַכֵּל תְּלוּיָהּ בְּיִרְבְּעֵם. (ברטנורא).

גְּדַל שְׂכָרוֹ שֶׁל הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְאַחֵרִים וּמְזוֹכָה אֶת הַרְבִּים

בְּמַסְפֵּכַת אַבוֹת (פרק ה' משנה י"ח): כָּל הַמְזוֹכָה אֶת הַרְבִּים אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ. כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיֶה תְּלִמִּידוֹ בְּגֵן עֲדָן וְהוּא בְּגִיהָנֶם, כְּדַכְתִּיב "כִּי לֹא תַעֲזֹב נַפְשִׁי לְשְׂאוּל לֹא תִתֵּן חֲסִידֶךָ לְרֵאוֹת שְׂחַת" וְהֵיָאָךְ אֶפְשָׁר שְׂמִי שֶׁהוּא חֲסִיד יִרְאֶה שְׂחַת, אֲלֵא שְׂאֵחַר צְדָקַת ה' עָשָׂה וּמִשְׁפָּטָיו עִם יִשְׂרָאֵל, כְּלוּמַר שֶׁהַשְּׁלִים וְקִים כָּל הַתּוֹרָה הוּא וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ. (פרוש רבינו יונה אבות פרק ה' משנה י"ח).

הַמְזוֹכָה אֶת הַרְבִּים לֹא יְבוֹא לֹא לְיַדֵי חֲטָא וְלֹא לְיַדֵי הַרְהוּר

בְּמַסְפֵּכַת אַבוֹת (פ"ה מ"ח), כָּל הַמְזוֹכָה אֶת הַרְבִּים אֵין חֲטָא בָּא עַל יְדוֹ. כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה זְכוּת גְּדוּלָּה כְּזוֹ, מִדַּת הַדִּין נוֹתֵן לְשֵׁלֶם שְׂכָר גְּדוּל כְּזוֹ שֶׁלֹּא לְהִבִּיא חֲטָא עַל יְדוֹ וְלֹא הַרְהוּר עֲבָרָה, וְזֶהוּ שְׂכָרוֹ, שֶׁשְׂכָר מִצְוָה מִצְוָה. (פרוש רבינו יונה על אבות פרק ה').

בְּסִנְהֵדְרִין צ"ט, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ כָּל הַמַּעֲשֶׂה אֶת חֻבְרוּ לְדַבֵּר מִצְוָה מְעַלָּה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאִלּוּ עֲשָׂאָה, שְׁנֵאמַר וּמִטָּף אֲשֶׁר הִפִּיתָ בּוֹ אֶת הַיָּאֵר, וְכִי מֹשֶׁה הִכְהוּ וְהֵלֵא אֶהְרֵן הִכְהוּ, אֲלֵא לֹאמַר לָךְ כָּל הַמַּעֲשֶׂה אֶת חֻבְרוּ לְדַבֵּר מִצְוָה מְעַלָּה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאִלּוּ עֲשָׂאָה.

וּבְרַשִׁי שֵׁם: כְּאִלּוּ עֲשָׂאוּ. לְאוֹתוֹ דְּבַר מִצְוָה: וְהֵלֵא אֶהְרֵן הִכְהוּ, דְּכַתִּיב (שמות ז) "אָמַר אֵל אֶהְרֵן קַח מִטָּף וּנְטֵה יָדְךָ".

אחד יש לו בכחו חלק אחד שִׁיכוֹל לַעֲזֹר בְּזֶה מִי בְּדָבָר גָּדוֹל וּמִי בְּדָבָר קָטָן וְלִהְיוֹת לְכָל הַפְּחוֹת נִטְפֵל לַעֲוֵשֵׁי מִצְוָה וּכְמֵאֲמָרָם ז"ל: (מכות ה) הַנִּטְפֵּל לַעֲוֵשֵׁי מִצְוָה כְּעֹשֵׂי מִצְוָה, (וְהוּא הַדִּין לְהַפְדָּה). (ת"כ ורש"י ויקרא ה, יז).

אין שעור וערך לגדל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לתורה

בעלי תורה היראים והחרדים לדבר השם שחלים ומזדעזעים מפני כבודו יתברך מטל עליהם להשיג על עוברי רצונו יתברך, להדריכם בדרך הישר עד כי ישובו מדרך הרעה לעבודתו יתברך.

והענין מבאר בזהר הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ט) דאין שעור וערך לגדל שכר האדם המזכה נפשות ומקרבן לעבודתו יתברך, כי הפרוץ יוצא בקול גדול ואומר עליונים ותחתונים אסהודי סהודתא, מאן הוא דבורא נפשות ומזכה לחיביא ההוא שכתר מלכות בראשו ההוא ראוי לעלות השתא קמי מלכא דהא מלכא ומטרוניתא שאלו עליה, כדין אודמן תרין סהדין מאינון עיני ה' דמשטטי בכל עלמא וקמיין בתר פרגודא וסהדין סהודתא דא, ואמרי הא אגן סהדין על פלניא בר פלניא דמזכה רבים ומסירם מדרך המקלקל, זכאה חולקיה דהא אבוי נזכר בגינו לטובה, דא איהו עביד לתתא נפשאן דחיביא דהווי מסטרא אחרא, כדין אתיקר קוב"ה בחדוא שלימתא, ביה שעטא אודמן חד ממנא דאיהו גופרא על דיוקנין דצדיקיא ברזא דשמושא דאתוון דאתקרי ברזא יהודיע"ם בכתרא דשמושא דשמא קדישא, ורמיז קודשא בריה הוא לההוא ממנא ואייתי דיוקניה דההוא בר נש דעביד נפשאן דחיביא וקאים ליה קמי מלכא ומטרוניתא, ואנא אסהדנא עלי שמיא וארעא דבההיא שעטא מסרין ליה לההוא דיוקנא, דהא לית לך כל צדיקא בהאי עלמא דלא חקיק דיוקניה לעילא תחות ידא דההוא ממנא, ומסרין בידיה ע' מפתחן דכל גנוזא דמאריה בהו, כדין מלכא בריה דההוא דיוקנא מפל ברכאן דבריה לאברהם כד עביד נפשאן דחיביא שהיה מגיר גרים ומקרבן תחת כנפי השכינה, וקב"ה רמיז לך משרין עלאין ונטלין לההוא דיוקנא ואולי עמיה ואיהו עאל לע' עלמין גניזין דלא זכי בהו בר נש אחרא בר אינון גניזין לאינון דעבדי נפשיהון דחיביא, ואלמלי הווי ידעו בני נשא כמה תועלתא וזכו זכאן בגינייהו כד זכו להון, הווי אזלי אבתרייהו ורדפי לון כמאן דרדף בתר חייזן, מסכנא זכי לבני נשא בכמה טבאן בכמה גניזין עלאין לאו איהו כמאן דזכי בחיביא, מה בין האי להאי, אלא מאן דמשתדל בתר מסכנא איהו אשלים חייזן לנפשיה וגרים ליה לאתקיימא וזכי בגיניה לכמה טבאן לההוא עלמא, ומאן דמשתדל בתר חיביא איהו אשלים יתיר, עביד לסטרא אחרא דאלהים אחרים דאתכפייא ולא שלטא ואעבד ליה משלטנותיה, עביד דאסתלק קוב"ה על כורסי יקריה, עביד לההוא חיבא נפשא אחרא, זכאה חולקיה. עד כאן לשון הזהר, אשרי לו ואשרי חלקו אמן סלה וכן יהי רצון. (אור צדיקים).

מי שמזכה את הרבים לחור בתשובה בתוכחתו מה גורם לעולם ולנפשו

ומה מאד גדלה מעלת המזכה את הרבים, כמבאר בזהר הקדוש פרשת תרומה (דף קכ"ח ע"ב) וזה לשונו: זכאה בעי למרדף

גורם הזכות על ישראל

מושה זכה וזכה את הרבים זכות הרבים תלוי בו. יש לדקדק הלשון "תלוי בו", אך יש לפרש כמו שאמרתי גבי גדעון כתיב "לך בכחך זה", ואמרתי, בכחך זה, תכף כשלמדת סגוריא עליהם, תכף נהפך מדת הדין לרחמים, שתכף כשהצדיק מלמד זכות על האדם, תכף נהפך מדת הדין לרחמים, וזה שכתב המשנה "מושה זכה וזכה את הרבים", פרוש שמושה היה רגיל תמיד לדבר טוב על ישראל וזכה אותם תמיד, בזה היה פועל תמיד רחמים על ישראל, וזהו שאמר "זכות הרבים תלוי בו", פרוש הוא היה גורם הזכות על ישראל בזה שזכה אותם תמיד. (זרע קודש).

העוסק בצרכי צבור שכרו הרבה מאד

ובאמת עקר כונת ההספד שיקנאו החיים בהם ויאמרו ראו כמה יקר הגיע לאיש אשר עסק בעבודת ה' ולמה נחלל אנחנו לעשות כמוהם, ובפרט העוסקים בצרכי צבור, כמו שהיה באנשים הנ"ל כמה שעסקו בצרכי צבור ובטלו לפעמים על ידי כן עונת התורה.

ואמרו במדרש לרבי אבהו הראו שכרו י"ג נהרי אפרסמון ואמר אלו למאן, אמרו ליה לאבהו, אמר ואני אמרתי לריק יגעתי וכו'. וצריך באור איה חס ושלום יכפר רבי אבהו בשכר תורה ומצוות. ופשוטן של דברים כמו שכתבתי כי ידוע ר' אבהו היה קרוב לבי קיסר ושכיח שם כמבאר בגמרא: כד הוי רבי אבהו אתי לבי קיסר וכו', ואם כן מארץ ישראל מושב רבי אבהו לרומי מושב קיסר דרך רב וצריך זמן בהליכה וחזרה וגם שם לבוא אל הקיסר ולהשתדל כי לא בחנם הלך שם, צריך גם כן זמן רב כנודע למבקרי פתחי שרים ומכל שפן מלכים גדולים כמו קיסר רומי בימים ההם, ואם כן בטל על ידי כן זמן רב מהתורה והיה פרוש מבית המדרש דבוק חברים וכדומה.

אך אמרו במשנה והעוסקים בצרכי צבור יהיו עוסקים עמהם לשם שמים ואתם מעלה אני עליכם שכר הרבה פאלו עשיתם, והינו שלא יצטערו כי על ידי עסיקת צרכי צבור נתמעט הלמוד ומעשים טובים, ואמר לו אל תיראו כי מעלה אני עליכם שכר הרבה פאלו עשיתם מעשים טובים ותורה בשלמות, וזהו ענין רבי אבהו שפחד שמה שיגע בצרכי צבור והלך לבי קיסר וכדומה הכל לריק כי מעט על ידי כן תורה ועבודת ה', וזהו אמרו לריק יגעתי, אבל הראו לו משמים כי הקדוש ברוך הוא קבע לו שכר מכל מקום ושכרו הרבה מאד. (יערות דבש).

חבר אני לכל אשר יראוה (תהלים קי"ט, ס"ג)

"מענות לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות", - זה שנמנו חבריו לדבר מצוה ולא נמנה עמהם. (ברכות כו).

הרי שמן הדין הוא, שצריך להמנות עם חבריו לדבר מצוה, ואם אינו נמנה עמהם הרי זה חסרון שלא יוכל שוב להמנות.

וואת הרי כל אחד ואחד מאתנו יש בכחו להמנות ולהיות ממזכי הרבים כל אחד בחלק השיד לו והראוי לו: הרב בהשפעתו הגדולה, העשיר בעשרו והדל בזמנו וכו' ויחד להיות נמנים לחבורה אחת להצלת הרבים ומזכי הרבים. וכל

חַיָּא רַבָּה, בְּשַׁעָה שְׁנַשְׁמַת הַצַּדִּיק הַמְחֻזָּר בְּתַשׁוּבָה לְאַחֵרִים יוֹצֵא מִן הַגּוּף, מִיְכָאֵל הַשָּׁר הַגְּדוֹל הַמְקָרִיב נְפִשׁוֹת הַצַּדִּיקִים לְפָנָיו בּוֹרְאוֹ הוּא יוֹצֵא וּמְקַדִּים שְׁלוֹם לְנַשְׁמָתוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צַדִּיק, שְׁנַאֲמַר וּמְלָכִי צַדִּיק, זֶהוּ מִיְכָאֵל רֹאשׁ שׁוּמְרֵי שַׁעֲרֵי צַדִּיק, מְלַךְ שְׁלָם, זו יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעְלָה, הוֹצֵא לְחֵם וְיִין, שֶׁהַקָּדִים יוֹצֵא לְקִרְאָתוֹ וְאוֹמֵר לוֹ שְׁלוֹם בּוֹאָךְ, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

מה מכריזין על האדם המזופה את הרבים בשמים

וּז"ל גַּם כֵּן (בדף ס"ב ע"ד), כְּרוֹזֵי כְּרוֹזֵי בְּכָל יוֹמָא, וְכָאִין אֵינּוּן דְּמַשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵיחָא, וְאֵינּוּן דְּמִזְכְּרָן לְהוּ לְאַחֲרֵינֵן, וְאֵינּוּן דְּמַעְבִּירִין עַל מְדוּתֵיהוּ, עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ בְּקִצּוֹר.

מכריזים פרוז בכל יום, אשרי הם החכרים העוסקים בתורה, ואותם המזכרים אחרים, ואותם המעבירים על מדותיהם.

המזופה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה על התורה בהקדמה בקונטרס תהלה למשה (דף י"א ע"ב) וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: מְבַאֵר בְּזֶהר תְּרוּמָה (דף קכ"ח ע"ב) הֵהוּא זִכְרָה בְּעֵי לְמַרְדֵּךְ בְּתֵר חִיבָא וְכוּ' בְּגִין דִּיחֻשְׁב לִי כְּאֵלוֹ הוּא בְּרָא לִי וְדָא אִיהוּ שְׁבַחָא דִּיסְתַּלְק בֵּי יְקָרָא דְקַב"ה יְתִיר מִשְׁבַּחָא אַחְרָא וְכוּ' וְעַל דָּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הַשִּׁיב מַעֲוֹן וְכְתוּב בְּרִיתִי הֵיטָה אֲתוֹ חַיִּים וְהַשְׁלוֹם (וְעֵין שֶׁם בְּדף קכ"ט ע"א) כְּמָה הַפְּלִיגוּ שָׁם כְּמָה גְּדוּלִים זְכוֹת הַצַּדִּיקִים שְׁמַחְזִירִים רְשָׁעִים בְּתַשׁוּבָה.

וְכֵן שְׁמַעְתִּי מֵאֲדוּנֵי מוֹרֵי וְחַמֵּי ז"ל אֲשֶׁר סִפֵּר לוֹ מוֹדֵל"ה אִיךְ שֶׁפַּעַם אַחַת נִפְגְּשׁוּ בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן רִשְׁיִי ז"ל עִם הָרַב הַקְּדוֹשׁ ר' אִיצִיקֵל מְדְרָא אַבִּיטֵשׁ וְשָׂאֵל רִשְׁיִי ז"ל ר' אִיצִיקֵל אֵיזָה זְכוֹת וּמִצְוָה יֵשׁ לוֹ לְבַנּוֹ הָרַב הַקְּדוֹשׁ ר' מְכַל הַמַּגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל מְזַלְטָשׁוּב מַה שְׁשׁוּמַע שְׁמַרְעִישִׁין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עִם בְּנֵי הָרַב הַנִּזְכָּר, וְהַשִּׁיב לוֹ ר' אִיצִיקֵל הַנִּזְכָּר, אִיךְ שְׁלוֹמֵךְ תּוֹרָה לְשִׁמְחָה, וְלֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רִשְׁיִי ז"ל, וְאָמַר לוֹ עוֹד שְׁבַנּוֹ הָרַבָּה לְסַגְּפָא אֶת עֲצָמוֹ בְּתַעֲנִינִיתִים וְסִגּוּפִים, וְגַם בְּזָה לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְאָמַר לוֹ עוֹד אֲשֶׁר הָרַבָּה בְּגִמְלוֹת חֲסִידִים וְצַדִּיקָה וּפְזוֹר נִתֵּן לְאַכְיוּנִים וְכַדּוּמָה וְעוֹד לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ.

שוב אָמַר לוֹ שְׂרַבִּים הַשִּׁיב מַעֲוֹן וְעָשָׂה הָרַבָּה בְּעֲלֵי תַשׁוּבָה בְּעוֹלָם וּבְזָה נַחָה וְשִׁקְטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רִשְׁיִי ז"ל, וְנַחָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה מַה שְׁמַרְעִישִׁים אֲתוֹ כָּל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה, עַד כָּאן.

בְּתֵר חִיבָא וְלִמְקַנֵּי לִיהַּ בְּאֵגֵר שְׁלִים, בְּגִין דִּיעֵבֵר מְנִיָּה הֵהוּא זֹהֵמָא וְיִתְכַפִּיא סְטְרָא אַחְרָא וְיַעֲבִיד לְנַפְשִׁיהַּ בְּגִין דִּיתַחֲשַׁב עֲלֵיהַּ כְּאֵלוֹ הוּא בְּרָא לִיהַּ, וְדָא אִיהוּ שְׁבַחָא דִּיסְתַּלְק בֵּיהַּ יְקָרָא דְקַב"ה יְתִיר מִשְׁבַּחָא אַחְרָא וְאִסְתַּלְקוּתָא יְתִיר מִכְּלָא, מֵאֵי טַעֲמָא בְּגִין דִּאִיהוּ גְרִים לְאִכְפִּיא סְטְרָא אַחְרָא, וְלֹאִסְתַּלְקָא יְקָרָא דְקַב"ה, וְעַל דָּא כְּתִיב בְּאַהֲרֹן (מְלֹאכִי ב, ו) "וְרַבִּים הַשִּׁיב מַעֲוֹן", וְכְתִיב (שֶׁם, ה) "בְּרִיתִי הֵיטָה אֲתוֹ". תָּא חֲזִי כָּל מֵאֵן דֹּאֲחִיד בִּידָא דְחִיבָא וְתַב לְגַבִּיָּה לְמַשְׁבַּק אַרְחָא בִּישָׂא, אִיהוּ אִסְתַּלְק בְּתַלַּת סְלוֹקִין, מַה דְּלֹא אִסְתַּלְק הֵכִי בְּרַשׁ אַחְרָא, גְרִים לְאִכְפִּיא סְטְרָא אַחְרָא, וְגְרִים דֹּאִסְתַּלְק קַב"ה בִּיקְרִיָּה, וְגְרִים לְקִיִּימָא כָּל עֲלֵמָא בְּקִיּוּמִיהַּ דְּלַעֲלֵלָא וְתַתָּא, עַל הַאי בְּרַשׁ נִשְׁכְּתִיב בְּרִיתִי הֵיטָה אֲתוֹ חַיִּים וְהַשְׁלוֹם, וְזִכִּי לְמַחְמֵי בְּנִין לְבַנּוּי, וְזִכִּי בְּהַאי עֲלֵמָא וְזִכִּי לְעֵלְמָא דֹּאֲתִי, כָּל מֵאֵרִי דִּינִין לֹא יְכַלִּין לְמִידֵן לִיהַּ בְּהַאי עֲלֵמָא וְעֵלְמָא דֹּאֲתִי, עֹאֵל בְּתַרִּסֵּר תַּרְעִי וְלִית מֵאֵן דִּימְחִי בִּידֵיהַּ, וְעַל דָּא כְּתִיב (תְּהִלִּים קיב, ג), "גְּבוּר בְּאַרְץ יִהְיֶה זֶרְעוֹ דּוֹר יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ" וְגו', עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

תרגום ללשון הקדש: זכאי לרדף אחר הרשע ולקנותו בשכר מלא, כדי שיעביר ממנו זממא והיא וההכניע הסטרא אחרא, ויעשה אותו, כי נחשב לו כאלו הוא ברא אותו. וזה הוא שבח, שיתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא, יותר משבח אחר, והתעלות הזו היא יתרה מכל. מהו הטעם. משום שהוא גרם להכניע הסטרא אחרא ולהעלות כבוד הקדוש ברוך הוא. ועל זה כתוב באהרן, "ורבים השיב מעון". וכתוב בברית היתה אתו.

בוא וראה, כל מי שאוחז ביד הרשע, והשתדל בו שיעזוב דרך הרע, הוא עולה בג' עליות, מה שלא עלה כף אדם אחר, גורם להכניע את הסטרא אחרא, וגורם שיתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו, וגורם לקים על העולם בקיומו למעלה ולמטה. ועל אדם זה כתוב, "בריתי היתה אתו חיים והשלום". וזוהי לראות בנים לבניו, וזוהי בעולם הזה, וזוהי לעולם הבא. כל בעלי הדין לא יכלו לדון אותו בעולם הזה ובעולם הבא, נכנס ביי"ב שערים ואין מי שימחה בידו. ועל זה כתוב: "גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יברך" וכו'.

בא וראה כמה גדול שכרו של אדם הפועל לחזרה בתשובה

וּז"ל בְּזֶהר תְּדַשׁ פ' לָךְ לָךְ (דף כ"ב ע"ג): וְאָמַר ר' אֶבְהוּ בֵּא וְרָאָה כְּמָה שְׁכָרוֹ שֶׁל אָדָם הַעוֹשֶׂה לְאַחַר לְחֻזוֹ בְּתַשׁוּבָה, מִנְּלִ מַמָּה דְכְּתִיב (בְּרַאשִׁית יד, יח): "וּמְלָכִי צַדִּיק מְלַךְ שְׁלָם", תֵּאֲנִי ר'

סגולת הרשב"י: פדיון נפש האמיתי, הגדול ביותר בעולם שיציל נפשך

(ללא כסף).

אמור במשך שבעה ימים ברציפות את דף האידרא, (רצוי לאחר התפילה תן וחלק לעוד 3 אנשים את דף האידרא, וכן הלאה). כך תווצר שרשרת מגן, של הרשב"י לכל עם ישראל שאין שום כח ומקטרג בעולם שיכול לפגום בה כולם מוגנים בתיבת נוח של

הרשב"י: - הזוהר קדוש